

ROBYN
CARR

Voet bij stuk

Vertaling Irene Paridaans

HarperCollins

© 2017 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Any Day Now*
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: 123RF/iilkar;123RF/kornienko;123RF/Amnach Kinchokawat
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0016 9
NUR 302
Eerste druk september 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Aha, dus zo ziet een nieuw leven eruit. Met die gedachte werd Sierra Jones wakker op een zonnige ochtend in Colorado.

Ze had hier lang over nagedacht. Colorado was niet haar enige optie geweest, maar ze had besloten dat het misschien wel de beste was. Haar broer Cal, met wie ze een diepe band had, was hier een leven aan het opbouwen en hij wilde graag dat zij daar deel van uitmaakte. Sierra had een plek nodig waar ze opnieuw kon beginnen. Een plek waar geen nare herinneringen aan kleefden, waar ze geen geschiedenis had, maar waar ze wel een sterke emotionele binding mee voelde. Haar grote broer was zo'n sterke emotionele binding.

In haar vroege jeugd had Cal haar beschermd, onvoorwaardelijk van haar gehouden, voor haar gezorgd en zich zorgen om haar gemaakt. Hij was acht jaar ouder en was altijd meer geweest dan een broer. Hij was haar beste vriend. En nadat hij het ouderlijk huis, of wat daarvoor door moest gaan, uit was gegaan, toen zij tien was, was ze ontspoord.

Toen ze eindelijk had besloten deze plek een kans te geven, wilde Cal meteen dat ze in zijn nieuwe huis kwam logeren. Zijn huis in aanbouw, welteverstaan. Maar dat had haar toch niet zo'n goed idee geleken; er was tot dusver nog maar één slaapkamer klaar. En bovendien, en dat was nog veel belangrijker, wilde ze niemand tot last zijn en vooral niet een pasgetrouwd stel in de weg lopen dat nog in de wittebroodsweken zat. Cal en Maggie waren nog geen halfjaar getrouwd en ze woonden in een schuur die ze tot woonhuis aan het verbouwen waren. Sierra had hen vriendelijk bedankt voor het aanbod en gezegd dat ze liever zelf onderdak zocht en op zichzelf wilde gaan wonen. Onafhankelijkheid was een belangrijk onderdeel van

het opbouwen van een nieuw leven. Ze wilde aan niemand verantwoording afleggen, behalve aan zichzelf.

Dat is wat ze tegen hen had gezegd. Diep in haar hart lag de waarheid verborgen, namelijk dat ze bang was om net als vroeger weer helemaal afhankelijk te worden van Cal. Hij had nu tenslotte zijn eigen gezin. Ze herinnerde zich nog maar al te goed hoeveel pijn het had gedaan toen hij haar achterliet. Dat was afschuwelijk geweest.

Onafhankelijkheid was wel een beetje eng. Maar ze wist dat haar broer in de buurt was en dat hij maar al te graag een handje hielp in geval van nood, net zoals zij bereid was om klaar te staan voor Cal en Maggie. Ze was nu dertig en het werd hoog tijd dat ze een leven ging leiden dat paste bij de nieuwe vrouw die ze ging worden. Dit was een geweldige, uitdagende, opwindende en angstaanjagende verandering. En het was soms ook een beetje eenzaam...

Ze had een lijstje gemaakt van dingen die ze gedaan wilde hebben voordat ze naar Cal toe ging. Om te beginnen wilde ze de omgeving verkennen. Timberlake was het stadje dat het dichtst bij het huis van Cal en Maggie lag, en ze vond het enig. Het was een beetje toeristisch, een beetje wildwestachtig met zijn winkelpuien van spaanplaat en victoriaanse huizen, omgeven door de schoonheid van besneeuwde bergtoppen en uitgestrekte akkers. De eerste dag dat ze in het stadje was, was er een kudde rendieren door de hoofdstraat gegaloppeerd. Het grootste mannetje had de vrouwtjes en de kalfjes in het gareel geduwd en ze het stadje uit geleid, op weg naar het grasland. Ze hadden er tegelijkertijd majestueus en klungelig uitgezien zoals ze daar in verwarring tussen de auto's door liepen. Een oude man die in de deuropening van een kapperszaak geleund stond, had haar uitgelegd dat de dieren in de lente naar hogergelegen gebieden trokken, waar de vrouwtjes jongen kregen en ze elders hun voedsel zochten. In de herfst was de bronsttijd. 'Pas op,' had de man gezegd, 'die mannetjes worden dan behoorlijk agressief.'

Meer had Sierra niet nodig om te durven hopen dat dit de juiste plek voor haar zou zijn. Haar hart was net even sneller gaan kloppen toen ze die enorme kudde door het stadje zag trekken. ‘Dat zie je niet elke dag,’ had de oude man gezegd.

Ze had een comfortabel, schoon en goedkoop hostel gevonden waar ze per week mocht betalen, en de beheerder verwachtte een flinke stroom studenten en avonturiers die van de lente in Colorado wilden genieten. Dan zou ze de badkamer moeten delen, maar dat was ze wel gewend; ze was niet zo kieskeurig en het was een prima onderkomen totdat ze iets permanents had gevonden. De beheerder van het hostel, een vrouw van in de zestig die Midge heette, had haar verteld dat er overal in het stadje kamers en appartementen te huur werden aangeboden.

Dat was nog het beste van het hostel: er waren mensen om haar heen en toch was ze op zichzelf.

Al snel vond ze een parttimebaan. Een paar ochtenden per week kon ze aan het werk in een cafetaria aan de overkant van de straat. De medewerkster die altijd ’s morgens kwam, was uitgevallen, en de vrouw van de eigenaar had haar taak tot nu toe overgenomen. Toevallig was Sierra vroeg in de ochtend op haar best. Ze verdiende niet veel, maar het was genoeg om van te leven en nog een beetje te sparen.

Het allerbelangrijkste wat ze had uitgezocht toen ze naar Colorado kwam, was of er in de buurt AA-groepen bij elkaar kwamen. Ze had zelfs een app op haar telefoon gezet. Overal waren regelmatig meetings. In Timberlake, en in de kleinere stadjes daaromheen, van Breckinridge tot Colorado Springs. Meestal kwamen de groepen in een kerk bij elkaar, maar soms ook in een buurthuis, kantoorgebouw, ziekenhuis en zelfs in een clubhuis. Ze zou alle steun krijgen die ze nodig had.

Sierra was nu negen maanden nuchter. Zeven maanden geleden

had ze weer contact gezocht met Cal, vlak voor zijn huwelijk met Maggie. Sindsdien had hij haar twee keer opgezocht en belde hij haar regelmatig. Een paar maanden geleden was hij erop aan gaan dringen dat zij naar Colorado zou komen. In de afgelopen acht jaar hadden ze wel contact met elkaar gehad, maar hadden ze geen deel uitgemaakt van elkaars leven, en dat betreurde Sierra. Voor Cal waren het moeilijke jaren geweest, vooral de laatste vijf jaar waren loodzwaar. Zijn eerste vrouw, Lynn, leed aan sclerodermie, een pijnlijke en dodelijke ziekte, en drie jaar geleden was ze overleden. Cal was er kapot van geweest. Als zij een betere zus voor hem was geweest, had ze hem misschien kunnen steunen.

Maar dat was allemaal verleden tijd en de toekomst bood een nieuwe kans. Ze hoopte maar dat ze de goede band die ze ooit hadden weer konden herstellen en weer echt familie van elkaar konden worden. Vlak voordat ze de lange reis naar Colorado had aanvaard, had Cal haar een geheimpje toevertrouwd: hij werd vader.

Sierra was dolblij voor hem. Hij had geen idee hoezeer zij zich op die baby verheugde. Ze zou tante worden, en omdat ze zelf nooit kinderen zou krijgen, was dit een onverwacht cadeautje.

Cal Jones zakte achterover in de kussens, zijn handen onder zijn hoofd en de lakens tot zijn middel opgetrokken. Hij keek naar Maggie, die naakt voor de passpiegel stond en haar profiel bestudeerde.

'We got a thing going on... me and Mrs. Jones...' zei hij met hese stem.

Er was nog niet zoveel te zien. Een kleine ronding rond haar taille. Ze bleef maar met haar hand over haar buik strelen. 'De eerste drie maanden zijn zonder problemen verlopen,' zei Maggie. Met stralende ogen keek ze hem aan. 'Ik ben niet misselijk, ik heb er veertien weken op zitten en ik voel me geweldig. Ik ga tegen pa zeggen dat hij het nu wel aan zijn vrienden mag vertellen.'

‘Je moet niet gek opkijken als blijkt dat hij dat allang heeft gedaan.’

‘Daar kijk ik helemaal niet gek van op.’

Vol trots keek hij naar haar. Zo slank, met dat ene kleine bultje dat hij daarin had gestopt, haar glimlach ingetogen en bijna engelachtig. Zij wilde net zo graag een kind als hij en was opgewonden over elke dag dat het kind in haar buik groeide. Deze baby had iets in haar genezen. En het vervulde hem met nieuwe hoop. Ze was nu mooier dan ooit.

‘Mrs. Jones, of je kleedt je nu aan, of je komt hierheen voor een klein feestje.’

Maggie lachte. ‘Ik heb al een feestje met je gevierd. Een topfeestje, zou ik willen zeggen.’

‘Daar heb ik je al voor bedankt.’

Ze trok haar ondergoed aan, haar spijkerbroek en haar sweatshirt. De voorstelling was afgelopen. Het zou een hele dag duren voordat hij haar weer helemaal voor zichzelf zou hebben.

‘Je moet aan het werk: ik heb een huis nodig. Tom kan elk moment hier zijn. Ik ga naar Sully,’ zei Maggie. Er moest nog veel worden schoongemaakt en geklust in de winkel van haar vader op zijn camping bij Sullivan’s Crossing. Het was begin maart en het zou nu niet lang meer duren voordat de wandelaars en kampeerders zich in groten getale zouden melden.

Cal en Maggie woonden in een schuur die ze verbouwden tot een groot woonhuis onder leiding van Tom Canaday, een lokale timmerman met een geweldige reputatie. Tom had een aantal goede onderaannemers in dienst genomen om de vaart erin te houden. Maggie en Cal waren in oktober getrouwd, en terwijl het dak en de buitenmuren werden verstevigd en waterdicht gemaakt, de hooizolder tot slaapkamers werd verbouwd, de bedrading werd vernieuwd, de binnenkant werd leeggehaald en de ramen werden geplaatst,

hadden ze bij Sully in de kelder gewoond. Tom, Cal en een paar extra helpende handen hadden een tijdelijke slaapkamer gemaakt, een badkamer en een geïmproviseerde keuken. De kamer beneden, waar ze nu sliepen, zou uiteindelijk een werkkamer worden voor Cal als het huis klaar was. De definitieve slaapkamer kwam boven. Ze hadden hun tijdelijke slaapkamer zorgvuldig afgesloten zodat ze daar konden slapen zonder last te hebben van zaagstof of zand van de verbouwing. Dankzij het warmere weer en een goede kachel woonden ze er nu twee weken.

Maggie had het grootste deel van haar vrije tijd haar vader geholpen. En dan was ze nog drie of vier dagen per week in Denver, waar ze werkte als neurochirurg. Als ze werkte, sliep ze in het appartement in Denver dat ze een aantal jaren daarvoor had gekocht. In de dagen dat ze weg was, deden Cal en Tom al het werk dat lawaai maakte, stonk of troep opleverde: het boren en zagen, het snijden van graniet en kwarts, het aanbrengen van de schadelijke kit, het leggen van de vloeren, het schuren en beitsen. Elke keer als Maggie thuiskwam, leek het wel Kerstmis. Dan trof ze een nieuwe trap aan naar de bovenverdieping, een ligbad, een nieuw aanrecht, keramische tegels op de keukenvloer of een halve open haard. Maar de allerbeste aanschaf was de Shop-Vac, een apparaat dat stof en vocht, puin en zaagsel opzoog. Ze wilden graag dat het huis klaar zou zijn voordat in oktober de baby zou komen.

Tom Canaday had zijn truck achter het huis geparkeerd en kwam binnen voordat Cal klaar was met Maggies ontbijt. Cal pakte de eieren weer uit de koelkast en begon weer te klutsen.

Tom had zijn twintigjarige zoon Jackson meegebracht, zoals hij altijd deed als Jackson niet naar school hoefde. Met z'n allen zaten ze aan de lange picknicktafel in de enorme ruimte. Tom had de tafel in elkaar gezet en nu was dat de plek waar ze aten, plannen maakten, planken zaagden en vergaderden. Daar spraken ze met de onder-

aannemers, bekeken ze stalen en ontwerpen en bladerden ze door catalogi. Het was daadwerkelijk een multifunctioneel meubelstuk.

Nadat Maggie vertrokken was naar Sullivan's Crossing zaten de mannen nog aan de picknicktafel aan hun tweede kopje koffie toen er op de deur werd geklopt.

'Zou ze iets vergeten zijn?' vroeg Tom.

'Maggie zou nooit kloppen,' zei Cal terwijl hij naar de voordeur liep.

Op het stoepje voor de deur stond een knap meisje met lichtbruin haar met blonde strengen erin. Ze had een perzikhuidje en haar mooie mond lachte. Ze had een hippe strakke spijkerbroek aan met kapotte knieën, maar Cal wist dat zij die broek niet zo had gekocht. Ze had de capuchon van haar trui in haar hals vastgestrikt. Toen hij haar zag, begonnen Cals ogen te glanzen van blijdschap.

'Nou, hèhè, daar ben je dan eindelijk,' zei hij. Hij nam haar in zijn armen en tilde haar van de grond. 'Hoe is het met je?'

'Goed. Spiksplinternieuw. Mooi huis.'

'Je zou er deze maand nog weleens genoeg van kunnen krijgen, maart kan nog nat en vies zijn.'

'Ja, zo gaat dat,' zei ze.

Hij keek over haar schouder naar de kleine oranje Volkswagen die voor het huis geparkeerd stond. Tweedehands, zo te zien. Hij dacht een touwtje te zien dat de voorbumper op zijn plek moest houden. Daarna keek hij weer naar zijn zus. 'De pompoen,' zei ze lachend.

'Daar heb je zeker lang naar moeten zoeken,' zei hij.

'Hij was niet duur.'

'Niet te geloven,' zei hij lachend. Hij vergat steeds weer hoe mooi ze was. Ze was nu dertig, maar zag er nog altijd uit als een meisje. Hij legde een vinger onder haar kin, tilde haar hoofd op en keek in haar heldere bruine ogen. 'Hoe voel je je?' vroeg hij zachtjes.

‘Ik heb me nog nooit zo goed gevoeld,’ zei ze. ‘Echt waar.’

‘Blijf je hier tot je iets hebt gevonden?’ vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb al iets gevonden. Het is tijdelijk, maar het is schoon, veilig, comfortabel en prettig. Het hostel hier in het stadje. Ik zit daar prima, en ondertussen zoek ik naar iets anders.’

Sierra keek langs haar broer. Er staken draden uit het plafond en uit de muren, overal lag puin en slingerden stukken spaanplaat en afdekzeilen, deuren stonden tegen de muur geleund en stapels materialen, van afvoerpijpen tot scharnieren, stonden midden in de ruimte. ‘Lekker bezig, California.’

Cal hoorde iemand zijn keel schrapen en toen hij achteromkeek, zag hij Tom en Jackson stomverbaasd en met open mond naar Sierra staren. ‘O, sorry, jongens. Tom, Jackson, dit is mijn zus Sierra. Sierra, dit zijn Tom en zijn zoon Jackson. We zijn hier deze schuur aan het verbouwen. Dat zei ik je de laatste keer nog; voordat de baby komt, gaan we hier wonen.’

‘Ongelooflijk,’ zei ze terwijl ze de ruimte rond keek. ‘Zet eens een paar muren neer, California. Je wilt toch niet in een arena leven?’

‘Doe ik,’ zei Cal lachend. ‘Luister, jongens, Sierra en ik hebben nog een hoop in te halen. Ik neem haar even mee naar Sully zodat ze Maggie kan ontmoeten. Ik ben een paar uurtjes weg, maar ik kom straks weer terug. Jullie redden het wel zonder mij, hè?’

Jackson grinnikte. ‘Soms zijn we zelfs beter af zonder jou.’

‘Dat is heel goed voor mijn ego,’ zei Cal. ‘Tot straks.’ Hij trok de deur achter zich dicht en liep met Sierra naar haar auto. ‘Mag ik rijden?’

‘In de pompoen? Ja hoor... maar ze is wel gevoelig. Je moet heel voorzichtig zijn. Niet te wild met de versnellingsbak en niet te hard remmen.’ Ze trok de autosleutel uit de zak van haar strakke broek. ‘Hoezo?’

Cal greep de sleutels. 'Gun me dat nou. Ik wil weleens zien hoe dat ding over die bergweggetjes heen komt.'

Sierra stapte aan de andere kant van de auto in. 'Oké, maar hoeveel je ook van haar gaat houden, je mag haar niet hebben.'

Meteen zette Cal met veel geweld de auto in de eerste versnelling. 'Sorry,' zei hij.

Sierra kreunde.

Daarna reed hij voorzichtiger door de lagere heuvels. Er zaten veel scherpe bochten in, klimmen en afdalingen, smalle weggetjes die hier en daar breder werden en een paar spectaculaire uitzichten over de bergen. Bij een uitkijkpunt zette Cal de pompoen stil aan de kant van de weg.

'Niet gek, Sierra,' zei hij. 'Ze kraakt wel een beetje, of niet?'

'Ze houdt meer van mij,' zei Sierra. 'Ik behandel haar voorzichtig en jij bent gewoon lomp.'

'Ze past goed bij jou, dit kleine oranje bolletje. Hoe was de rit hiernaartoe?'

'Mooi. Een beetje nat. Colorado is prachtig.'

'Ik maakte me wel zorgen. Te bedenken dat je die rit helemaal alleen gemaakt hebt terwijl ik ook met je mee had kunnen rijden.'

Sierra lachte hardop. 'Mijn hemel, je moest eens weten hoe graag ik alleen wilde zijn! Heb je enig idee hoe vaak ik alleen ben geweest in de afgelopen negen maanden?'

'Daar heb ik me ook niet de meeste zorgen om gemaakt,' gaf hij toe. Hij was vooral bang geweest dat ze terug zou vallen. Of erger.

'Ik heb negen maanden lang tussen de mensen gezeten, eerst in de afkickkliniek en later in het begeleidwonenproject. En ik ben de eerste om toe te geven dat ik er veel van heb geleerd. Maar ik werd er ook knettergek van. De hele dag in de auto kon ik letterlijk horen wat ik dacht. Toen ik in Timberlake aankwam, liepen er rendieren door het stadje. Door de hoofdstraat, gewoon tussen de auto's door.'

‘Dat heb ik nog nooit gezien. Ik weet dat het soms gebeurt, maar ik ben er nooit bij geweest.’ Hij gaf haar een klopje op haar knie. ‘Als je iets nodig hebt, moet je het zeggen. Is er iets wat ik kan doen om deze overgang makkelijker voor je te maken?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Op het moment niet. Ik heb alles tot in de puntjes voorbereid. Maar als ik iets nodig heb, weet ik je te vinden.’

‘Je bent heel erg dapper,’ zei hij. ‘Je hebt alle ondersteuning achter je gelaten en je bent helemaal...’

‘Ik heb een telefoon, Cal. Ik heb contact met mijn buddy en ik ga nu hier naar meetings van de AA, op zoek naar een nieuwe buddy. Ik heb contact met een paar van de vrouwen met wie ik in het afgelopen halfjaar in de kliniek heb gezeten. We steunen elkaar en...’ Ze haalde even diep adem. ‘En ik ben niet kwetsbaar, snap je? Kijk maar: geen zweethandjes. Het gaat prima. Ik vind het hartstikke leuk om hier te zijn.’

‘Je hebt me nooit verteld wat de doorslag heeft gegeven. Waarvoor ben je uiteindelijk naar die kliniek gegaan?’ Cal en zijn overleden vrouw Lynn hadden geprobeerd om in te grijpen, hadden hun steun aangeboden als ze bereid was om te stoppen met drinken, maar alles was mislukt. Sierra was niet geïnteresseerd geweest, had gezegd dat ze overdreven.

‘Luister, één ding moet je goed begrijpen. Ik wist niet dat ik een probleem had, oké? Ik had het moeten weten, maar ik wist het niet. Ik dacht dat ik gewoon soms iets te veel dronk, zoals iedereen. Ik wilde mijn leven wel beteren, maar dat duurde nooit lang. Ik bedoel, ik ging gewoon naar mijn werk, ik ben nooit gepakt voor rijden onder invloed, ik ging niet trillen als ik niet dronk en misschien heb ik als ik gedronken had ik weleens dingen gedaan waar ik later spijt van had, maar dan gaf ik mezelf de schuld en niet de alcohol. Ik besloot af te kicken, maar ik ging er eerlijk gezegd van uit dat ieder-

een een probleem had behalve ik en dat ik gewoon een sufferd was die af en toe een verkeerde beslissing nam. Maar zo bleek het niet te zijn. Nu weet ik al die dingen die ik lang geleden al had moeten weten.' Ze giechelde en keek voor zich uit. 'Je kunt je voorstellen hoe verbaasd ik was.'

'Ik dacht dat je allerlei drugs gebruikte,' zei Cal.

'Nauwelijks,' zei ze. 'Ik had geen drugs nodig. Ik had het te druk met drinken.'

Cal zweeg een hele poos. 'Ik ben echt heel trots op je,' zei hij uiteindelijk. 'Negen maanden is echt een prestatie.'

'Het is ongelooflijk, om je de waarheid te zeggen. En eerlijk gezegd durfde ik er in het begin niet eens in te geloven dat ik het negen dagen vol zou houden. Maar je ziet het. En jij? Hoe is het om vader te worden?'

Cal voelde de domme grijns op zijn gezicht verschijnen, zoals altijd wanneer hij aan Maggie dacht. 'Niet te geloven. Overdonderend. Ik had me er al bij neergelegd dat dat niet meer zou gebeuren.'

'Maar je wilde het toch wel?' vroeg Sierra. 'Een baby, bedoel ik?'

'Jawel, we wilden wel een gezinnetje. Maar Maggie is veel vruchtbaarder dan ze had gezegd: ze was meteen zwanger! We moeten nog steeds een beetje aan het idee wennen, maar het voelt goed. Dat zul je zelf ook...'

Sierra schudde haar hoofd. 'Ik denk het niet. Begrijp me goed, ik vind het enig om tante te worden, maar ik ben zelf niet zo moederig. Ik heb in mijn jeugd niet voor kleintjes hoeven te zorgen zoals jij.'

'Zeg je nou dat je niet van kinderen houdt?' vroeg Cal.

'Ik ben dol op kinderen, zolang ze van een ander zijn. Maar... mag ik je iets heel persoonlijks vragen?'

'Zeker, maar wel heel voorzichtig,' zei hij lachend.

'Maak je je weleens zorgen om die schizofrenie?'

Jed, hun vader, leed aan schizofrenie en was daar nooit voor be-

handeld. Beter gezegd, hij behandelde zichzelf: hij rookte elke dag hasj. Dat hield de psychoses er een beetje onder. Jed was, om eerlijk te zijn, zo gek als een deur. En schizofrenie was soms erfelijk.

‘Ik maak me overal zorgen om, ook om die schizofrenie. Jed heeft zijn ziekte niet geërfd of doorgegeven, tenzij we niet alles weten. Maar ik heb Maggie. Die denkt veel logischer en pragmatischer. Ze maakte meteen een lijst van dingen waar we over moesten nadenken – best een lange lijst. Van kanker bij kinderen en andere enge ziekten tot tienerzwangerschappen, en ze drong er sterk op aan dat we elk probleem pas zouden tackelen als het zich voordeed. Als je de hele dag dodelijke hoofdtrauma’s en hersentumoren behandelt, ben je niet zo gauw meer bang. En als er psychiatrische ziekten opduiken, zullen we die compleet anders te lijf gaan dan Jed deed, geloof me maar.’ Hij zweeg. ‘Hoe is het met ze?’

‘Ik heb hen heel kort gezien voordat ik wegging, en ze zijn niets veranderd. Mam zei dat ze blij was dat ik bij jou in de buurt zou zijn, omdat je me misschien nodig zou hebben. Geen idee waarom ze dat denkt. Ik heb tegen haar gezegd dat ze alleen tegen Sedona en Dakota mag zeggen waar ik ben. Ik zou niet weten wie daar verder naar zou moeten vragen, maar ik wil alle banden met dat oude leven doorsnijden. Ik bedoel, ik heb nog steeds mijn steungroep uit Des Moines, maar we wisselen geen persoonlijke informatie uit. Met mam ging het prima, en pap was bezig een enorm veiligheidsplan in elkaar te zetten. Hij is, met andere woorden, in Jeds wereldje. Je belt ze toch nog wel?’

‘Ik heb ze al een paar weken niet meer gesproken, te druk met de schuur. Ik zal het doen. Sierra, zijn er nog schulden die betaald moeten worden of zoiets?’

‘Nee hoor,’ verzekerde ze hem. ‘Ik wil gewoon niet dat er mensen uit de afkickkliniek of uit mijn oude uitgaansleventje zijn die weten waar ik zit. Dat is alles.’

‘Als er iets dergelijks aan de hand is, moet je het zeggen. We kunnen het beter meteen oplossen dan net te doen alsof het er niet is.’

‘Er is niets aan de hand, Cal.’

‘Oké, maar als ik iets kan doen... laat maar weten.’

‘Ik maak me ook zorgen over hen, Cal,’ zei ze.

‘Maar we kunnen niets doen,’ bracht hij haar in herinnering.

Terwijl Sierra zich vergaapte aan de omgeving, realiseerde ze zich dat een van de beste dingen van de afkickkliniek was geweest dat ze had ontdekt dat ze niet de enige was die uit een volslagen krankjorum nest kwam. Gezien het feit dat haar zus Sedona en haar broer Dakota prima functioneerden en zo te zien normale, conventionele levens leidden, kwam het allemaal neer op haar ouders. Haar vader Jed weigerde zich te laten behandelen en haar moeder, Marissa, wilde hem niet dwingen. Gestoorde ouders waren geen uitzondering in de afkickkliniek. Het aantal mensen dat door middel van drank of drugs hun psychose probeerde te verdringen was ongelooflijk.

Ze had een klein leugentje verteld. Dat had ze vrolijk en met de beste bedoelingen gedaan. In feite wilde ze heel graag kinderen. Maar daar kleefden heel veel problemen aan. Om te beginnen had ze slechte ervaringen met mannen – ze koos altijd de allerergsten. Verder had ze niet alleen te maken met schizofrenie in de familie, maar ook met verslaving, een gevoeligheid die soms ook genetisch werd doorgegeven. Ze durfde niet het risico te lopen dat ze haar kind met die ernstige aandoeningen zou belasten. Daar kwam bij dat je veel zelfvertrouwen moest hebben als ouder, en zover was ze nog lang niet. De twijfel liet haar nooit in de steek.

‘Jij hebt dit uitzicht elke dag,’ zei ze tegen haar broer. ‘Ik kwam vooral hiernaartoe omdat jij en Maggie hier wonen, maar het is echt een prachtige plek.’

‘Ik vraag me af of je hier ooit aan went,’ zei Cal. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ik de mazzel heb om hier te wonen.’

‘Hoe ben je hier terechtgekomen?’ vroeg Sierra.

‘Ach, je weet wel,’ zei Cal. ‘Een beetje rondhangen. Jezelf proberen te vinden of zoiets.’

‘Of zoiets?’

‘Ik liep te zoeken. Dat zit in onze genen. En...’ Cal aarzelde. ‘Ik zocht naar een plek voor Lynn. Een plek waar ik haar as kon verstrooien. Dat had ik haar beloofd, dat ik haar op een mooie plek zou uitstrooien en dat ik haar daarna los zou laten.’

‘En heb je dat ook gedaan?’ vroeg Sierra.

Cal was even stil. ‘Ik heb inderdaad een prachtige plek gevonden. Toen kende ik Maggie al. Mijn leven begon opnieuw.’ Hij legde even zijn hand op haar knie. ‘En jouw leven begint ook opnieuw, meissie.’

‘Ja,’ zei ze, en opeens voelde ze zich doodmoe. Bang. Dat overviel haar op de gekste plaatsen, die angst dat ze een mislukking zou blijken te zijn. Opnieuw. ‘Zo is dat. En dit lijkt me een prima plek daarvoor.’

‘Voor mij voelt dit als thuis,’ zei Cal. ‘Iets wat wij nooit hebben gehad.’

‘We hadden de boerderij,’ zei Sierra. ‘Of zo.’

‘Jij had daar meer aan dan ik,’ zei Cal.

Hun ouders, die in hun eigen ogen vrije geesten waren, hippies, vrijdenkers en non-conformisten, hadden de kinderen grootgebracht in een bus die ze hadden omgebouwd tot woonwagen, waarmee ze van plek naar plek reden, maar eigenlijk was het maskering. Jed was ziek en Marissa zorgde voor hem. Marissa’s ouders hadden een boerderij in Iowa, en daar kwamen ze vaak terecht. Dan hielpen ze allemaal mee op de boerderij en gingen ze naar school in Pratt, een klein boerendorp. Na een poosje vertrokken ze dan weer. Toen Sierra acht was, stierf haar opa en gingen ze definitief op de boerderij wonen en werken. Cal maakte daar zijn middelbare school af.

Daarna vertrok hij om elders zijn geluk te beproeven en ging met behulp van beurzen en leningen naar de universiteit. Cal droeg de verantwoordelijkheid voor Sierra over aan Sedona, de op een na oudste. Toen Sierra twaalf was, ging Sedona naar de universiteit. Ze ging zo ver mogelijk weg, naar een snobistische vrouwenuniversiteit ergens in het oosten. Ze belde af en toe wel, maar kwam nooit meer langs. Toen Sierra vijftien was, ging Dakota weg, hij greep de eerste de beste mogelijkheid aan om in het leger te gaan. Daarna bleef Sierra alleen over. Sierra met Marissa en Jed. Ze telde de dagen af totdat ook zij kon vertrekken.

Niet lang nadat iedereen was vertrokken, ontdekte ze bier en hasj.

De Crossing, de plek waar Cal zijn tweede vrouw en zijn nieuwe kans had gevonden, zag er totaal anders uit dan Sierra had verwacht. Het was een compleet verlaten kampeerterrein. Smalle zandpaadjes werden van elkaar gescheiden door bomen die juist weer in bloei begonnen te komen. De kampeerplekken werden gemarkeerd door kleine gemetselde barbecues. Bij een groot oud winkelgebouw met een brede veranda stonden over de hele lengte rijen picknicktafels opgesteld. Een vrouw was de veranda aan het schoonvegen; dat moest Maggie zijn. Ze stopte met vege, keek naar hen en zette haar bezem tegen de muur. Toen Sierra en Cal uit de auto stapten, liep ze het trapje af.

‘Sierra!’ zei ze, en ze spreidde haar armen.

‘Hoe wist je dat?’

Maggie sloeg haar armen om Sierra heen en bekeek haar daarna eens goed. ‘Je kon echt niemand anders zijn. Je hoort bij je broer alsof je zijn tweelingzusje bent. Ik hoop dat ik nog eens een dochter krijg die veel op jou lijkt.’

Sierra bloosde. ‘Zou dat goed zijn?’

‘Dat zou perfect zijn.’